

Anatomia humana

POMES, PERES I PILOTES DE GOMA

Jorge Bello

Tothom amoïnat per les pomes i les peres que ara Rússia no vol. Les autoritats, diligents, s'afanyen per reunir-se i fer-hi alguna cosa. Tothom està esverat. Si fan negocis amb nosaltres, què importa què en fan, d'Ucraïna i els ucraïnesos?

Tanta diligència per protegir els productors europeus de pomes i peres contrasta amb la negligència europea en relació al virus èbola, que dessagna Àfrica; en relació a Israel, que ara dessagna Gaza; en relació a la immigració, que ens dessagna a tots; i en relació a la Crisi, que continua que dessagna mitja Espanya.

I més sang encara farà vessar Europa, un altre cop, ara que promou la venda d'armes a Iraq. Espanya diu que s'ho pensarà: armes en comptes de pomes i peres.

A casa, la rapidesa europea per les pomes i les peres contrasta amb la lentitud de la justícia, que permet que facin bones vacances, i pagades amb els doblers de tothom, els gestors i els polítics que són a la llista negra.

La llista és cada cop més llarga. En diem «presumptes» per no fer-los la sensibilitat, només faltaria, fins que no siguin declarats culpables. Però és evident que d'aquesta llista de presumptes són ben pocs que passen a la llista d'innocents. I també són ben pocs els presumptes que acaben a la presó. I qui torna a la pasta no entra a presó.

Tret dels pocs que es declaren culpables per atenuar la pròpia culpa, és habi-

FOTO EL PAÍS

Era cert: ens disparaven pilotes de goma al cap i ens vam ofegar, però la vida és de vida llarga i la mentida, com el mentider; són de potes curtes

tual que el presumpte declari que és innocent, només faltaria, i que ara agafi vacances per descansar, només faltaria. D'aquests presumptes que es declaren innocents, quants n'hi ha que el jutge declara innocent?

♦♦ A LA VISTA QUEDA que hi ha un grau de tolerància per a certes matèries, i sobre tot per a certes persones, que és una tolerància laxa, flexible. I que alhora hi ha una tolerància zero, inflexible, cruel, fins i tot inhumana per a d'altres persones com ara els immigrants.

«Suprema hipocresia» és el títol de l'article que Robert Fisk publicava fa uns dies a «The Independent», i que molts periòdics van traduir i reproduir per fer-ne difusió arreu del món. Aquest Robert Fisk és periodista, tot un expert en les compli-

cades matèries de Palestina, Israel, Gaza, Iraq, etc.

L'article planteja la hipocresia d'Obama. Diu que és Premi Nobel de la Pau, però sembla que tot ho arregla amb bombardejos. Aquí llança paquets amb una ajuda que considera humanitària i alhora bombardeja les persones que considera dolentes. I més enllà ajuda els israelians amb material de guerra, i afirma que tot és en defensa pròpia. Tal vegada no sap la història de l'Estat d'Israel.

A casa, l'autoritat defensa les peres i les pomes però deixa caure milers de persones i famílies en les urpes dels bancs. El senyor del banc fa vacances, el senyor desnonat encara busca casa, i feina. I el ministre de l'Interior troba que aturarà la immigració amb tanques més altes, amb filferros més punxeguts, amb vores més esmolades i amb més uniformes. Tal vegada no sap que el desig de llibertat és més fort que la vida.

Ara fa sis mesos que van morir quinze immigrants ofegats quan intentaven d'entrar nedant: segur que us en recordareu. Llavors la autoritat va declarar que no els havien disparat pilotes de goma, només faltaria. Un altre presumpte que es declara innocent. I ara sabem que mentien. Sí que van disparar-los, al cap, pilotes de goma, i amb el cap enterbolit per l'impacte van ofegar-se en aigües espanyoles.

Suprema hipocresia, escriu Fisk des de Beirut. I aquí veiem que la mentida és habitual en la veu oficial, repetida i prepotent. I pilotes de goma i mentida són ara parella fixa, i la tolerància varia segons la butxaca. A l'agost hem de decidir què hi farem, i al setembre ho hem de fer.

bello.cat | jordibell@gmail.com

Un lugar para disenter

LA LECCIÓN DEL ÉBOLA

Joan Sans Payeras
Libre pensador

Alguien tenia que disenter. O almenos, dir la seva. El recent episodi de repatriar en un Airbus de las fuerzas aéreas al sacerdote español Miguel Pajares desde Liberia, abre un precedente, y a su vez, es un agravio comparativo hacia otras necesidades de otros también españoles.

Y no tan sólo los gastos de la repatriación -de la que sin duda pocos conocerán su verdadero coste- tendrán su eco. También lo concerniente al medicamento experimental debería abrir debate social. No en vano, seguro que serían legión los pacientes de otras dolencias que desahuciados de curación, se presentarían voluntarios para probar algunos medicamentos en fase experimental. Pero se les niega categóricamente.

Y el montante económico permanecerá en la más estricta intimidad, por su elevado coste y por ser el mismo tipo de avión que traslada a monarcas y presidentes en sus visitas al extranjero. ¿Y qué ocurriría si hubiera más españoles afectados de ébola?

Quando la última Gripe A, a los gobiernos de las naciones se les cayó el sambenito de hacerles el juego a las farmacéuticas evitando la caducidad del milagroso medicamento con que atajarla. Ahora, cuando los fallecidos se cuentan por millares, una ayuda personal e intransferible, aleja y mucho el carácter solidario.

¿Qué hubiera pasado si todo el montante económico que ha costado la repatriación y los cuidados, se hubiera invertido en solidaridad para con el pueblo de Liberia y demás naciones limítrofes afectadas por la epidemia?

¿Qué hubiera pasado si todo el montante económico que ha costado lo anterior, hubiera sido destinado a beneficiar a tantos y tantos pacientes españoles que por falta de recursos se quedan sin sesiones de quimioterapia, radioterapia o incluso no llegar a ser visitados a tiempo en las consultas del especialista?

¿Cuántas toneladas de tapones deberán recogerse para igualar el coste de la repatriación? ¿Cuántos familiares de enfermos se habrían beneficiado con su coste, para sufragar parte de sus desplazamientos hacia los hospitales de referencia? ¿Cuántas prótesis, cuantos tratamientos, cuántas ayudas médicas?

Al final, a quien tcharán de insolidario será a quien esto suscribe. Pero a uno no le preocupa lo más mínimo. Y si además quieren añadirle el calificativo de políticamente incorrecto, pues también.

Todo ello va inherente en la nómina de colaborador. Como también, en la retención de Hacienda. Y en los recortes para pagar los viajes a Suiza de algunos presuntos *Molt Honorables*.

www.joansans.blogspot.com

Es racó d'en cambreta

EPPUR SI MOUOVE

Gustau Juan Benejam

El fort de l'estiu compta els dies: diumenge serem ja sant Bartomeu i, en tot just una setmana haurem enllestit l'agost; però encara les companyies navilieres aboquen centenars de passatgers i cotxes als nostres ports. De moment calma relativa al front intern, les notícies i els mitjans de comunicació van a ralenti, però la realitat no s'atura: a nou mesos de les eleccions locals ja es parla, obertament i sense embuts, de pre-campanya electoral.

I és que aquesta crisi, que l'actual govern de Madrid s'encaparrota, fort i no et moguis, a anunciar triomfalment que ja està superada, no ha estat -no és- una crisi com les que veníem patint regularment, de tant en tant.

De fet, ja tothom reconeix que després de la crisi res no serà igual, aquí i a cap lloc del món o, com a mínim, del nostre entorn. És clar que a la nostra societat hi ha hagut,

hi ha, un gran canvi a tots els nivells i no més una minoria se'n beneficia; l'estructura social que tenim sembla que no dóna per més. Les nostres institucions públiques han perdut suport social i els col·lectius que les aguanten, els partits polítics tradicionals, perden força.

Aquest darrer curs, que tancam amb l'estiu, ha estat socialment mogut. La primavera va mostrar el descontentament polític d'una part de la població a les eleccions europees: qualque cosa es mou. O és, simplement, un espasme, fruit de la insatisfacció general, que es fondrà

com un sucre-esponjat dins un got d'aigua? Contem que el gran savi italià Galileo Galilei, després de renegar de la seva teoria que la terra es movia voltant el sol, després del judici a què el va sotmetre la Inquisició, va comentar baix-baix: «Eppur si muove», i tanmateix es mou.

Es mou la nostra societat? Els partits polítics de tall tradicional, sobretot els dos grans partits espanyols, el PP i el PSOE, no ho tenen massa clar i, cada un a la seva ma-

nera, han engegat la campanya per tal de, com a mínim, conservar el poder local que tenen: calculant quina pot ésser la llei electoral que més els afavoresqui, anunciant a bombo i plateret els èxits de la seva gestió, o desqualificant com a irrealistes les possibles alternatives, especialment Podemos, que és la que sembla més consolidada, però no l'única que es veu al proper horitzó electoral, encara molt obert.

Perquè les aparences diuen que qualque cosa es mou d'entes del 15 de maig del 2011, el famós 15M i totes les plataformes de reivindicatives sorgides de les necessitats de la crisi. Primer va ésser Podemos. Després, a partir de diversos moviments socials ja existents, va aparèixer a Barcelona Guanyem,

que ara s'estén a diverses capitals de l'Estat, amb voluntat d'unió el descontentament social en una plataforma polític-electoral el més àmplia possible, que dugui a les institucions el descontentament i les inquietuds del carrer. Tothom es prepara per a una campanya electoral llarga i dura: serà una carrera de fons.

S'arribaran a consolidar alternatives al moment actual? Bé ho necessita la nostra societat.

A nou mesos de les eleccions locals ja es parla, obertament i sense embuts, de pre-campanya electoral